

הגיבור האמיתי — והאילם — של השבוע היה גונאר יארינג. היה זה הוא שהפסיק באופן דרמאטי את שליחותו בשנה שעברה, מפני ששני הצדדים נמנעו מלהציע כל הצעה שיכלה להביא להסדר. הפסקת שליחותו גרמה לחידוש המלחמה, להדירת הסובייטים, לסכנת עימות — ולצורך חיוני שיארינג ימלא את שליחותו. אז העמיד יארינג את תנאיו: הודעה מפורשת של ישראל ומצריים על נכונותן לבצע את החלטת מועצת הביטחון, הסכמה השאית של ארצות-הברית וברית-המועצות שיגבשו במשותף את התנאים, וילחצו על בנייהם לקבלם.

מיהו האשף שהכין בחשאי את המערך המסוכך הזה?

דיוקנו של האשף השתקן שכפה על

עושה הלהטטים

ישואל ואצריים להיכנס למלכודת השלום שטמן

ד 1939 זרף מלחמת פינלנד-רוסיה העקובה מדם פרצה זה עתה. בגבול פינלנד-שוודיה ערוכים כוחות שוודיים מתוגברים בכוננות גבוהה. קציני ביטחון-שדה באחת החטיבות השוודיות מודאגים זה ימים מספר מאיות מורס מיסתורי הנשלח מדי ערב מעבר הגבול, לעברם. מומחים מנסים לפענח את הצופן. לשואל קצין ביון צעיר מתנדב להסתנן בחשיכה אל מעבר לגבול, לתוך תחום פינלנד, לגלות את מקור האיות. הוא חוזר כשהוא תשווה בידו. בת של איכר פני נואגת לצאת מדי ערב מבית החווה לעבר הרפת כדי לחלוב את הפרות. היא נושאת פנס, וכאשר היא עוברת ליד שדירת עצים, מהבהב אור הפנס, לעיני הצופים החשודים ניים לאורך הגבול, כאיות מורס. אחד מאנשי המטה של אותה חטיבה היה קצין צעיר בשם גונאר יארינג. מאותה מעשייה הפיק יארינג הצעיר לקח לכל חייו: מעולם לא להעריך דבר כשטוטו.

א יתות המורס היה אחראי, בעקיפין, להתפתחות הקריירה של יארינג.

הרוסים סירבו לאשר את מינויו

כנספח-העיתונות בשגרירות שוודיה במוסקבה

— בגלל שליטתו הרבה בשפות הסלוויות.

לולא אותה בת-האיכר, ייתכן שהיה מסיים את חייו כמורה-לשפות אלמוני, מבלי שי-איש מחוץ לעולם האקדמי שוודיה שמע עליו. בת האיכר שניתה כל זאת. יארינג שימש באותה חטיבה כמתורגמן, גיבב אותו קיבל הודות לשליטתו הנרחבת בשפות — בין היתר רוסית. בעיקבות פרשת בת האיכר התיידד יארינג עם אותו קצין-ביון שגילה את המסתורין. והנה רצה הגורל, וכעבור זמן מה הגיע לגיורה אותה כיסתה חטיבתו פליט אלמוני שלא דיבר כל שפה מוכרת. קציני הביטחון שניסו לדובב אותו הבינו רק שהוא

מ תוך עשרה אחים ואחיות, גונאר הוא היחיד שבחר בקריירה אינסלפ-

רוסים, התלויים בו היום במידה מכרעת להגשמת תוכניותיהם — סירבו או לאשר את המינוי הפריעה להם ידיעתו הרבה את שפות המדינה — בין היתר ידיעה מושלמת באוזבקית — והכרתו היסודית את איזורי רוסיה האסייתית, כתוצאה ממסעותיו בתקופת לימודיו. הם ביכרו נספח פחות בקי בענייניהם.

בלית-ברירה נשאר יארינג בטהרן, בתפי קיד ממלא-מקום השגריר. שנה לאחר מכן הועבר לאדיס-אביבה, באותו תפקיד. גודווי הנצחיים נמשכו. ב-1948 עבר לשגרירות שוודיה בהודו, ב-1951 חזר לטהרן. שנה זו היתה שנת הזינוק הגדול ב-קריירה שלו. עוד באותה שנה נקרא בחזרה מטהרן לטוקהולם, למילוי משרות מיוחדות במחלקה המדינית של משרד-החוץ. היתה זו הפתעה שהדהימה את כל משרדי-החוץ כאשר מונה, לאחר חודשי-שנים ספורים בלבד בטוקהולם, למנהל המחלקה — אחת החשובות במשרד-החוץ. יארינג הפך בן-לילה לשם דבר בטוקהולם, נעשה בן-בית בביתם של כל המי-ומי. אוסטן אונדג, שר-החוץ השוודי המפורסם דאז, הגדירו כדיפלומט הטוב ביותר של שוודיה — עובדה שהגדילה את הסופולאריות שלו בעיני חבריו לעבודה.

ב מהרה התפרסם מנהלה החדש של המחלקה המדינית בתכונתו, שנודעה מאוחר יותר להתפרסם ברחבי העולם כולו — בפיו הנעול. נטייתו לסודיות הפכה נושא לבדיחות

טואלית. בחירתו הספציפית בשפה התורית נבעה, נוסף להאבתו את האקוטי, מאישיותו של מורהו לתורכית באוניברסיטת לינד. היה זה גוסטאב ראקט, מיסיונר, רופא ובלשן מפורסם בזמנו, שהסמכתו היחידה לתואר מרצה לתורכית היתה העובד-דה שהיה מומחה למחלות טרופיות ב-אוניברסיטת לונדון.

לאחר שיארינג סיים את האוניברסיטה כממחה לתורכית, יצא למסעות ממושכים ברחבי אסיה, קיבל ב-1933 תואר דוקטור לשפות, ונראה היה שעתידו ברור ומגודר: מרצה אלמוני באוניברסיטה אלמונית מע-תה ועד עולם.

לולא, כאמור, בת האיכר. בגללה הבי-חין משרד-החוץ השוודי בצעיר המוכשר לשפות — ולא רק להן.

לאחר שנה כנספח בשגרירות אנקרה הועבר יארינג לשגרירות שוודיה בטהרן. בתפקיד מנהל מחלקה. בירת איראן שימ-שה ב-1940 כאחד המרכזים הבינלאומיים לאיסוף מידע, ששכל מדינות העולם מנה-לות בה פעילות ריגול גלויה פחות או יותר. תפקידו של יארינג היה להעריך את ים המידע ששטף דרך שולחנה.

הדו"חות שלו הפכוהו במהירות לבר-סמכא ממדרגה ראשונה בעיני הממונים עליו. הערכותיו התגלו כמדויקות בצורה נגירה. יותר ויותר נהיה ברור ששטרד החוץ זקוק לאדם זה באורח קבע.

ב 1944 מונה יארינג לתפקיד החשוב של נספח לענייני עיתונות בשגרירות שוודיה ברומה. אנרגיות הגורל היו ש-